

Конкурс:
„Какво е за мен България?“

България е моята родина.

Тя е миналото, настоящето и бъдещето, свързани в едно цяло.

България за мен е Аспарух. Чувам тропота на конските копита, виждам грейналите лица на прабългарите, застанали на брега на Дунава, а отвъд великата река – свилените коси на славяните.

Моите прадеди са техни потомци – запазили гордия и несломим дух на Омуртаг, Симеон Велики, Крум, Йоан Асен и Калоян, за да пребъде българската държава през вековете.

България за мен е Паисий – атонският монах, в тъмната килия, с перо в ръка, пише историята на своя народ, поробен векове от византийци и турци.

Скърца перото и: „О, неразумни и юроде, защо се срамуваш да се наречеш българин?“

Пише Паисий за великата българска държава, за славните нейни царе и воини, за обширната ѝ територия, граничеща с три морета. Пише, за да запали искрица надежда за свободен живот, в свободна и силна страна.

България за мен е Левски и Ботев, Хаджи Димитър и Стефан Караджа, дали живота си в полза на родината и със смъртта си показали на следващите поколения как се брани род български.

Върви в нощта самотен пътник, събужда потъналия в петвековна дрямка българин, дава му вяра в собствените сили – да грабне оръжие и да извоюва свободата си.

А отвъд Дунава – други патриоти организират чети, купуват пушки, за да помогнат на братята си и да отхвърлят от плещите си тиранията.

България за мен е Батак и Перушица, Боримечката и черешовото топче, Шипка и Орлово гнездо. Реките от кръв, които карат Европа да настръхне и да си спомни, че е имало една държава, велика и славна, и иска свободата си. Една надежда е смазана, един порив – прекъснат, един полет – унищожен. Но там, дълбоко в човешките души, искрицата огън, запалена от Паисий, Левски и стотиците патриоти, се разгаря все повече и

лумва на Шипка. Българските опълченци бранят върха до последния си дъх, изправени гордо срещу стохилядна турска войска, а край Плевен друга войска признава поражението си.

България за мен е Рила, Пирин и Балкана, Дунав, Искър и Марица, Добруджа и Тракия.

Издигат се гордо планините, разказват на орлите славни истории, а зелените поляни и бистри поточета канят всеки пътник на миг отмора. А равнините? Люлеят се златни класове, слушат човешката глъчка и се радват, че кипи труд, а не битки.

Радост ме обзема и мен – да бъда част от моята свобода страна, да се радвам на природните ѝ красоти и да ги пазя за моите деца.

България за мен е моят народ, с 1300 годишна история, вървял след Аспарух, воювал срещу врагове и запазил родния си език. Моят народ, с творци като Ботев и Вазов, Яворов и Дебелянов, Елин Пелин и Каралийчев.

Композитори и художници, учени и изобретатели, млади математици, певци и танцьори прославят страната ни. Спортисти развяват българския флаг, слушаме българския химн и се гордеем, че сме българи.

България за мен е радост и гордост, слънце в очите ми, вятър в косите ми и надежда, че ще я обичаме и пазим!

Пламена Светославова Петрова,
ученичка от 7. клас
на БСОУ „Д-р Петър Берон” – гр. Прага